

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÁ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobarà en tots los kioscos de la Rambla y demés llocs de venda de periódichs

Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.ª

Número solt, 5 céntims. - Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: Avis á nostres BARRETINAYRES, per L' ADMINISTRADOR.—DE TOT ARRÉU, per SET-CIENCIES.—PROTESTA, per LA DIRECCIÓ.—LAS DOS ESTÁTUAS, (poesía), per L' ERMITÁ DEL SIÓ.—DESDE GRACIA, (impressions), per J. ABRIL VIRGILI.—LA NIT DE SANT JOAN, (poesía), per R. ALBAREDA Y ROCA.—NI 'L GOS DE CASA, per MUSTAFÁ-XIUETS DE FUSTA BLANCA.—CANTARS, EPÍGRAMAS Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS, per J. ROBERT P., PEP DE LA FONT, J. ABRIL VIRGILI, L'ANXANETA DELS XIQUETS DE VALLS, NOY DE CA'N JAQUETILLA, RAFEL NORRÍUMAY.—QUENTO VELL, arreplegat per UN NOY DE COLOR DE XAROP.—A LA VORA DEL FOCH.—TELÉGRAMAS.—TRENCA-CLOSCAS.—NOVÉ CERTÁMEN DE «LA BARRETINA»: FALLO DEL JURAT.—CORRESPONDENCIA.

LEMA: "GRALLA" (I)

Sortí al camp cada estiuhada
 y allí jaure, allí ballá
 jugá diners, passejá
 y... alguna calaverada
 que la gent de ciutat fa.

Es un molt galdós exemple
 pel pagés honrat y bó;
 per ell, que treballadó
 desde 'l seu tros los contemple
 tot regalant de suhó.

Dibuix recompensat ab lo primer premi en lo nové Certámen de LA BARRETINA.

AVIS A NOSTRES BARRETINAYRES

Som pobres pelats com unas ratas, no tenim mes que ganas de treballar y millorar nostra BARRETINA, com ho aném fent, donant mes bon paper, millor impressió y mes text, sens augmentar son preu; tenim projectes que de portarse á cap, ab dos dias no 's parlaria ja may mes de la Campana d'en Calsas, y axó que l'hem escombrada de molts pobles. Fariam, diriam, tractariam, pero necessitem l'auxili de nostres favorexedors.

¿Saben qué vol dir tota aquesta retórica? Que aquells que no estigan al corrent del pago de suscripció, amanexin las tres pessetonas si no volen que 'ls considerem caragrats y tots treballar pera augmentar los suscriptors, porque ja 'ho diu lo ditxo: com mes serem mes riurem.

LO ADMINISTRADOR.

ALTRE

Recordarán los antichs barretinayres y sapigan los moderns, que LA BARRETINA ofereix dedicar un número especial á la població catalana que 'ho demani ab una mesada, al menys, d'anticipació, com ho feu per Badalona l'any passat, ab motiu de celebrarse sa festa major. Donchs bé, s'acosta 'l temps de las bonas festas majors. Si hi ha algun poble que vulga número especial, que 's dirigexi molt temps abans al senyor Director y mediant axó, alló y lo de mes enllá, acordarem si 's fan los caragols á la patarrallada ó ab such.

LO MATEIX.

DE TOT ARRÉU

ES notícies que 'ns arriben de Cuba, son, per desgracia, ben poch tranquilisadores.

La insurrecció creix, havent invadit ja, quatre provincies. Los filibusters han fet alguns desembarchs en les costes de la illa.

Es prou de témer que exa rebelió criminal li costará á Espanya molts diners, y lo que encara es mes sensible, la vida de molts dels seus fills!

Y mentrestant don Anton se diverteix en la Huerta, conreant les cols que després fa bullir en les olles del pressupost, y obsequiant als amichs ab *gárdens partys*, que en catalá del que ara 's parla, vol dir xirinoles, y... *piva tu mare!* Per consegüent ja podem estar tranquils, porque éll mateix...

Zeñorez: No hay que apurarze, diu molt serio, don Anton, y celebra gárdens.... xéffis, y fins balla rigodons.

Cá, no s'apúren, no, y ja tenim á sobre una nova pedregada.

La ley de autorisacions pera 'ls pressuposts de Cuba. Ha sigut una manilla que han jugat los pares de la patria, y com que vots eran trúnfos, ha guanyat, com sempre, lo govern.

Y donchs, ¿que s'han fet aquelles protestes de proteccionisme, formulades en la oposició, pels amichs de don Anton?

Perque han de saber, si es que no ho sáben, que 'l resultat de semblants autorisacions será una ferida mortal pera la industria catalana.

Los vins que produheix Catalunya no tenen sortida, y en cambi la major part del vi que 's consumeix á la illa de Cuba es artificial.

Se demanava al govern que rebaxés los drets d'entrada, pera obrir mercat als nostres vins en aquella illa, que al cap y á la fi, es una provincia

d'Espanya, y 'l Govern ha dit «naranças, altra feyna hi ha.»

Mentres lo senyor Sol y Ortega deya en lo Congrés que la industria catalana viu en un estat de continuo esparverament, que li impideix desentrotillarse per complert, lo senyor ministre d'Ultramar feu una mitja rialleta. Llavors fou quan lo diputat per Barcelona li va clavar aquest mi-quel: «Les rialletes de S. S. indiquen que S. S. no te una idea exacta del trist estat de la situació económica de Catalunya.»

Ja que parlém dels diputats catalans, hem de consignar que dels 43 representants que te Catalunya en lo Congrés, sols 14 votaren en contra de la ley de autorisacions.

Per la industria catalana es qüestió de mort ó vida, y 'n tenim fins vint y nou que al bo y millor... han fet figa.

Recomaném á nostres llegidors, lo setmanari que ab lo titol de *El amigo del Obrero*, y dedicat á la classe treballadora, ha començat á veure la llum pública en aquesta ciutat.

Los quatre números, ja publicats, contenen un text sumament interessant y ameno, ensémps que curiosos grabats que poden servir de util y profitosa ensenyança pera 'ls obrers.

Fou un espectacle molt espanyol y també molt edificant, lo qui donaren los senyors quefes y oficials del Regiment de Guadalajara, de guarnició á Valencia, abans de marxar á Cuba á defençar la integritat de la pátria.

Se presentaren lo dimecres de la passada setmana, acompanyats de ses families y del sacerdot senyor Pinedo, á la Real Capella de Ntra. Sra. dels Desamparats, pera besar la ma de la Verge Santíssima y demanarli sa protecció.

Al dia següent feren celebrar una missa, en lo mateix camaril, á la que assistí tota la oficialitat del batalló.

A Alicant se subastarán próximament mes de MIL finques per pago de deutes de contribucions.

No cal anar tant lluny. Qui vulga comprar finques, á ral y mitj la pessa, embargades pel Fisch, que vage á Igualada ó á la provincia de Lleyda y n'hi donarán rahó.

—¿Y quan ja no hi hage finques pera subastar? — Llavors, subastarán fins... la pell, dels pobres agricultors.

Es digne de aplaudiments la campanya contra 'ls usurers, que ve fent lo festiu setmanari de Saragossa, *El Bombo. Duro con esos perros-judios, caro colega.* ¿Quán será que aquí agafarem les masses pera picarlosi les closques?

Lo dimecres de la passada setmana se doná garrot al desdixat Figueras, autor del horrorós crimen de Castelldefels. Lo reo demostrá molt penediment, demanant perdó als habitants de aquell poble y confessant que sols en la Relligió, quals auxilis rebé ab molt fervor, havia trobat conçol y fins forces en tant terribles moments. ¡Deu l'hage perdonat!

Havem vist, ab sentiment, que 'l senyor Director de nostre apreciat colega badaloní, *El Eco de Badalona*, ha sigut citat pera celebrar acte de conciliació per causa de un remitit que aparegué en aquell periódich. Desitjem que exa desagradable qüestió sia resolta satisfactoriament per abdues parts.

Copiem de nostre estimat company *La Veu de Catalunya*:

«La Junta Permanent de la Unió Catalanista, está portant á cap los treballs pera lo bon éxit de la Assamblea Catalanista que 's reunirá á Olot los dias 29 y 30 d'aquest mes. Al efecte ha reparatit á tots sos delegats los corresponents nombra-ments y lo dictámen general de la ponencia, que

's confiá al sabi catedràtich d'aquesta Universitat, don Joan J. Permanyer».

La Secció dramática del *Centro Moral Instru-tivo*, de Gracia, celebrá lo diumenge pro-passat una escullida funció, posantse en escena lo drama históric *Don Miguel de Clariana* y estrenantse un monólech catalá titolat *Viatge de recreo*, original de nostre benvolgut company de redacció don Joseph Abril y Virgili, que meresqué molta aplaudiments.

SET-CIENCIAS.

PROTESTA

En nom de la atribulada mare del desgraciado reo Joaquim Figueras, condemnat á la última pena pel crim de Castelldefels, y en nom de tot sentiment humanitari, de tota conciencia honrada y dels mes rudimentaris principis de caritat, axequém nostra veu pera protestar ab totas nostras forsas, dels grabats que ha publicat la darrera setmana axó que 'n diuen *Campana de Gracia*.

No devian bastarli á la familia Figueras totas las descripcions que 'l noticierisme ha portat aquests dias sobre 'ls derrers moments del extraviat Joaquim; faltava encara un periódich pro-asquerós, que vingués á perpetuar escenas y vi-tas que repugnan, reproduhint per medi del grabat, fins lo patibol ab lo infeliç ajusticiat.

¡Contents poden quedar los lectors de tant asquerós setmanari, de poder conservar tal record!

Lo que no sabém, es com podrán lligar lo fet de donarlos aquesta asquerosa reproducció, ab las següents ratllas insertas en tan incalificable publicació, ratllas intercaladas entre 'ls esmentats gravats:

«Celebrarem moltíssim, diu, que no tinga de re-»
«petirse may mes aquest tétich espectacle de la»
«pena de mort ab tot lo seu corteig de asquerosa»
«incidentes que tendeixen á endurir lo cor y á re-»
«baxar lo sentit moral de nostre poble.»

Aquí tenen, donchs, á aquest setmanari convi-te y confés d'un delicté que tendeix á endurir lo cor y á rebaxar lo sentit moral de nostre poble delicté que ha comés ab las circumstancias agravants de alevosia, premeditació y esperit de licrar, encare que sia ab la desgracia dels altres.

Serveixi aquesta protesta de lenitiu á la pena que ha de sentir en aquests moments la affligida mare y desdixada familia Figueras, excitant á mateix temps á nostres favorexedors á que 's recordin en sas oracions de l'ánima del finat.

LA DIRECCIÓ.

Las dos estátuas

En una ciutat de França dos estátuas han alsat.

Al gran Napoleón l'una y l'altra á Joana d'Arch. Prop está l'una de l'altra; abdos en llur front marcat, s'hi veu de la guerra 'l geni, mes la diferencia es tal, que si l'una mira á terra, l'altra al Cel está mirant. Un jorn que solas se troban se diu que així van parlar: —Salve de la Etat mitjana, heroína sens igual segons los teus te titulan. Lleig y fora d'orde está que dexesses la filosa per forta espasa empunyar. No está be per una dona portar vida militar, y vestintse com un home, guerrear com si fos tal. Millor la mitja estaria que no la espasa en ta mà. —Deu te guard, héroe del segle, segons los teus van cantant; si la patria es oprimida per inglesos ó alamanys; si 'ls homes restan inmóvils ¿per ventura no podrá la dona, fer lo que puga per sa patria llibertar? Per mi, 'ls inglesos perderen Patay, Paris y Orleáns y altres cent ciutats y pobles que 'm veneran al meu pas. Sols ne trech cansanci y penas per lo nostre Rey lluytant. Mon lema, fou «DEU Y PATRIA,» no tots axó dir podrán. —Mon lema, fou lo del segle; mon lema, fou: LLIBERTAT. —No abuisi d'exa paraula, qu' es ta llibertat, fer mal y encara 'ls pesa á molts pobles

lo jou que tu 'ls vas posar.—
—Si de runas ompli 'ls regnes,
fou per traurer reys tirans.
—L' ambició, millor dirias
fou ton mòvil principal,
per dominar tota Europa
tentne reys als teus germans.
—Te condemnaren per bruxa,
per heretge y per bergant.—
—Sols aquells que ni en Deu creuhen
poden tractarme de ta.
No es estrany que axó tu digas,
butxi assedegat de sanch,
escarceller del Sant Pare,
pregoner de l' impietat,
assót del mon, com Atila,
dels malvats, gran capitá.—

Aqui las estatuas callan
puix la gent se va acostant
y al passar per devant d' ellas,
tothom descobreix son cap.
Los bons, ab amor saludan
la heroína d' Orleáns
escut de tradicions santas
y de virtuts clar mirall.
Los mals, al Corso s' inclinan
y l' aclaman son company.

La Virtut, á Joana admira;
al ambiciós, la Maldat.

L' ERMITA DEL SIÓ.

DESDE GRACIA

IMPRESIONS

UNA professó mes lluhida la del
Corpus d' aquest any!

No 'n feya poch de temps que no
s' havia vist acte tant solemne!

Carrers plens de gent, balcons
endomassats, atapahits talment de
molt hermosas senyoretas, crits de
¡compreu ginesta! ¡Al bon car-
metlo de goma! ¡soroll de cadiras
y taulóns, paraulas de compliment

al ayre lliure, á l' arribada dels convidats; senyo-
ras per aquí, gomosos per allá, pendóns ab nom-
brós acompanyament y bandas executant ayrosa
marcha, tot dirigitse cap á l' Iglesia.

¡Axó es vida!

Lo Senyor Rector, y Mossen Antón lo vicari al
costat, ab la llista als dits, disposan l' ordre co-
rrelatiu de la professó.

Vaja, no cal que digan, jo crech que no cabia
una ánima mes dintre la vila.

Nanos, trampas, jegants, ganfaróns, Creu, co-
legis, sociétats, comissions de la Diputació pro-
vincial, Ajuntament de Barcelona, Real Acade-
mia de Ciencias, Colegi de Corredors (quins noys
mes grans hi van á aquest colegi), Institut agri-
cola i atalá de St. Isidro, Foment del Treball Na-
cional y qué se jo 'l número de comissions y corpo-
raciones que allí hi havia.

A l' ultim venia 'l pendó principal, confiat al
Exm. Sr. Gobernador D Valentí Sánchez de To-
ledo. ¡Ne volen d' acompanyament?

Després dels veterans, serenos, bomberos, guar-
da-paseos, mestres de estudi, empleats y no sé
quanta gent mes, dech fer especial menció de dos
vellets voluntaris de la guerra d' Africa.

Durant mes de tres horas fou portada triomfal-
ment baix tálam, als acorts de set bandas de
música y ab una iluminació de milers d' atxas y
blandóns, la rica Custodia qu' estotjava lo Cos
Sacratíssim de nostre Deu y Senyor.

No hi ha que dir, que la cosa marxá al pel, fent
cas omis de quatre esquilats repartits, que ab
sas agudesas de xavo 'l kilo, volian, ensemps que
deslluhr la cerimonia que tenia lloch, fer riurer
ab las sevas xavacanadas.

Per la premsa diaria, molts estarán al corrent
de que hi hagué lunch á casa la Vila, *banquete* á
la Societat Económica Graciense, pro lo que
vostés ignorarán, es la magistral esquexada que
's feu en lo local del Centre Moral Instructiu.

Res de *menús* ab noms extranyes que pera en-
tendreis, es necessari haver après lo *Volapük*,
no, senyors, esquexada de bacallá, sebas, olivas,
pa, vi y... bona cara.

La banda *Aurora*, que havia acompanyat lo
pendó del Centre, durant la professó, nos obsequiá
dintre 'l local ab tres pessas primorosament exe-
cutadas.

¡Fins hi hagué *brindis*!

Los iniciá 'l Sr. Antonet Parera, un campetxa-
no llanut fins allá.

Li contestá 'l Sr. Anastasi Guardiola, y des-
prés D. Lluís Munné.

Tots brindaren pel bon éxit de la festa, esperant
qu' un altre any ne tinga tant com aquest.

Al últim prengué la paraula cert drapayre co-
negut de tots vostés. ¡Saben qui es? L' Abril Vir-
gili, y com era d' esperá, éll, que lo *asa muy bien*,
lo feu en vers.

Vegin la mostra:

No puch menos de brindar
per la banda catalana
que ab lo sobrenom d' Aurora
senta be la seva fama.
Brindo donchs per eix jovent
que fa soroll, pero ab trassa.
¡Visca l' Aurora, minyóns,
y visca la nostra Patria!

A n' aquest *esperpento*, contestá 'l Sr. Saus, de
la banda, ab una quarteta improvisada molt sa-
lau:

Brindo per la banda «Aurora»,
brindo perque Deu nos dó
salut, humor y pessetas
fins á la festa majó.

Axó fou contestat per lo drapayre, ab aquesta
altra:

Responent al *brindis fet*
pel noy ros d' aquesta banda,
que ha *brindat* ab molt acert
y d' un modo que m' encanta,
jo, donchs, li dech contestá
que tal *brindis* molt m' agrada,
mes també devem *brindar*
ja que de *brindis* se tracta,
per la nostra ardenta fé
y 'l *Centro Moral de Gracia*.

Posá punt final á tals expansions á instancias
dels concurrents, lo jove italiá, director de la ban-
da, Mtre. F. Pedro Rossaro Cavallini.

Y ara, que digan que 'ls *llanuts* no 's diverte-
xen.

J. ABRIL VIRGILI

LA NIT DE SANT JOAN

A FORA

I

La fosca avansa; los bons pagesos
que al camp treballan, durant lo jorn
cap á sas casas, après la feyna,
portant las eynas, fan lo retorn.

II

Ja la maynada, fa temps espera
que 'l pare arribi, per ferne 'l foch
¡si n' hi ha de pila! ¡quin munt de llenya!
ja pera encendrel manca ben poch.

III

Per fi ve l' hora tan desitjada;
satisfet veuhen lo seu anhel,
rogencas flamas de la foguera,
son brill reflectan á dalt del cel.

IV

Quan lo foch minva ¡quina alegria
per la maynada! que boy corrent
salta sens treva, cridant joyosa...
¡Com gosa l' avi, sos jochs vegent!

V

Aprés retiran, cap á llur casa
lo Sant Rosari, diuhen devots,
menjan la coca, y aixís celebran
la gran vesprada, joyosos tots.

A CIUTAT

I

Sopa y s' arregla, lo mosquit d' arbre
que á baix l' esperan, alguns companys,
es nit de gresca, la nit aquella;
vol divertirse, com tots los anys.

II

Entra al teatre. Surt á las dugas,
veu la taberna, y allí se 'n va,
fa la copeta, paga pels altres,
recull la mona, y á passeja.

III

Si va á Pedralves, ó á Vallvidrera,
la Bonanova, ó á Sarriá,
després visita, la Font Trobada,
la Font d'en Conna y la Font del Gat.

IV

Mireu al home, com se recreya;
s' atipa y balla, beu sobre tot,
quimeras busca, no sab que 's pesca
y 'l cap li esberlan ab un garrót.

V

A casa 'l portan, á pes de brassos,
jau tres setmanas, y dia y nit
crida, gemega, fins pert la feyna.
¡Vaja, no ho neguin, ¡s' ha divertit!!

R. ALBAREDA Y ROCA

Ni 'l gos de casa

QUE 's pensan que 'ls contaré tot lo que
passa en la escola qual mestre 'ls vaig
ensenyar l' altre dia? Donchs s' equi-
vocan per complert, perque no resul-
taria digne de nostre períodich impre-
mirho, ni de nostres barretinayres
escoltarho. ¡Pobre home! dexemlo es-
tar tot sol, ó mes ben dit, ab aquellas

desgraciadas criaturas, que uns quants pares xim-
ples sens dupte, 'ls confian. Pares y Mestre dan
lo seu compte á Deu y aquells innocents sers ne
trobarán lo resultat quan se vegin ab quatre po-
tas y duas orelles com d' aquí á Madrid.

Avuy vingan á visitar aquesta altre escola,
tambe d' una població de primer ordre; séguin y
escoltin.

Després de pujar una escala estreta y bastant
fosca, trukan á un primer pis de trenta pelas,
atravessan un recibidor y corredor foscós també,
gracias á lo que, apenas se veuhen uns dibuxos
penjats á la paret, entre 'ls quals hi ha una dona
casi núa. (Deuhen ser dibuxos laychs.)

Ara entran á la sala ahon se fa l' estudi; dich,
sala y alcoba, perque tal es, y á dins d' aquesta
última, també hi ha banchs. ¡Quins banchs! no 'ls
tenen pitjors en lo mes tronat estudi del últim dels
pobles; son del temps de Maria Castanya, grexo-
sos y corcats, se 'n van á trossos.

A las parets hi ha uns quants mapas, mitj es-
quinsats, y una pissarra de fusta, tota plena d' es-
querdas.

Al costat de la pissarra, hi ha 'l mestre en una
tauleta tota desballestada.

Donchs *bueno*, tot axó, vint y dos noys y 'l mestre,
la dona del mestre, tres criaturas del mestre
y 'l gat del mestre (en lo bon sentit de la paraula,
s' entaforan cada dia en aquella especie de llud-
riguera, sens ayre per respirar, estrets de tal
modo, que per passar 'ls noys d' un costat al altre
dels banchs, han de saltar per demunt.

¡Quí m' ho havia de dir, quan me varen donar
l' anunci d' aquexa escola, que hi tenia que tro-
barhi un quadro tant miserable! Tingan, llegéxin-
lo vostés matexos:

«DON P. M. Y S.

PROFESOR DE INSTRUCCIÓN PRIMARIA

Prepara alumnos para el comercio y para el in-
greso en la Normal é Instituto de 2.ª enseñanza.
Clase especial de cálculo mercantil y lengua
francesa.

Clases de noche... para adultos de... ambos
sexos.

Calle de... número... piso 1.º

¡Qué tal? ¡Mirin aquests laychs per ahon se des-
calsan!

Ells no respectan á Deu, pero en cambi, no 's
descuydan de posarse 'l don.—Sobre 'l demés de
l' anunci, no hi ha necessitat de ferhi comentaris,
comentarís que 's dexan *para el curioso lector*.

Ara 'm sentirán enrahonar ab lo mestre, assen-
tats á la classe, mentre la seva dona, per cert mi-
serablement vestida, cús al balcó, que está obert
de bat á bat.

—¡Tenen alguna subvenció aquestas escolas
laycas?

—Al principi, los professors pagavam á la junta
protectora un tant mensual, pero en vista de que
no podiam acudir, després al contrari, nos donan
una subvenció de vint pessetas, que 'ns han
reduhit á deu, pero que en la actualitat fá uns
vuyt mesos que no 'ns han donat un xavo.

—Donchs digui que la deuen ballar molt prima.

—Ara penso fer una sollicitud acompanyant
aquest estat de comptes á la Societat Muttenberg
demanantli 'ls atrassos.

—Home, pot ser no tenen fondos.

—Prou, no 'm fassi enrahonar.

—¡Y totas las escolas laycas están tan tronadas
com aquesta?

—La del carrer de... no es res, la del carrer
de... está essent víctima de la mateixa Societat
Muttenberg que 'n patrocina un altre.

—¡Donchs digui que vostés son poch y mal
avinguts?

—Oh! sino fos mes qu' axó ray, lo pitjor es que
sols tenim alumnos de pobrissalla perque 'ls ma-
texos masons un xich granats envían los seus fills
als colegis católichs; tan es axí, que la logia M...
se 'n va ocupar lamentantsen....

—Be, ja veurá, també haig de dirli ab franquesa
que tinch los meus dubtes en enviarli un noy, per-
que si no me li ensenyen á tenir respecte als pares,
estem perduts; ab axó los católichs nos guanyan
perque ells tenen un manament de la lley donada
pel mateix Deu, que es Honrarás Pare y Mare y
aquell que hi falta, pert *nada menos* que la gloria
del cel, es dir, te una eternitat de castich.

—Nosaltres, los laychs, los hi 'n ensenyém la mo-
ral universal.

—Ab que's menja axò ¿ab cullera ò ab forquilla?
 —No se'n rigui; es un tractadet de moral.
 —Y ¿qui l'ha fet?
 —Un catedràtic de Saragossa.
 —¡Molt senyor de casa seva! perque no'l conech.

—Y després, també 'ls ensenyém la Urbanitat d'en Gavarró. Allí hi ha 'ls debers dels fills envers los Pares.

—Escolti, aquest Gavarró no es aquell escolapio renegat que fou condemnat á quatre anys de presidi per injuria y calumnia, que va fugir á Cete, ahon hi va posar una impremta; que va quebrar, tenint d'escapar á París, hon va tornar á emprendre un altre negoci, una taberna, quebrant també y fugint mes que depressa, y que...

—Si, si, no digui mes; es aquest mateix l'autor del llibret que aprenen los noys.

—Pero home ¿no comprén vosté, que 'l dia que 'l meu fill sá piga qui es aquest Gavarró, me dirá cla y catalá:

—«Pare, com m'ha d'ensenyar á respectarlo á vosté un... tarot-lirot com aquest, que no ha sabut respectar als qui han tractat ab ell, ni tampoch á si mateix, ¡un escapat de presidi!

—¡Home, home, home!

—Dona, dona, dona; lo mateix que aquesta pastarada que'n diuhen vostés la moral universal: ¡quin cas vol que'n fassan las criaturas de lo que diu un llibre, si no creuhen ab Deu, ni ab una altre vida millor que aquesta, ahon se premihi als bons y 's castigui als dolents. Si axís y tot tenim prou feynas pera combatre las malas passións, pot anar á dirli al noy que no robi, perquè 'l llibre ho diu, que respecti als pares, los cuydi en sas maltias y en sa vellesa, perque 'l llibre ho mana, y li contestarán que á la Xina hay unas cosas pacañitas ca se llaman naranças.

Bueno: ¿ne tenen prou pera conexe lo qu' es una escola layca? ¿han sentit? axò es históric.

Vostés, no se que pensarán, pero jo, ab franquessa, no hi duré 'l meu fill; no hi duria... ni 'l gos de casa.

MUSTAFÁ-XIUETS DE FUSTA BLANCA.

CANTARS, EPÍGRAMAS

Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS

Papeles son papeles,
 cartas son cartas.
 Las doblas de cinch duros
 passan molt altas

J. ROBERT P.

Un cabo deya á un quinto
 bastant panarra.
 —Per marcá 'l pas ets l'home
 qu' he vist mes asa.
 Y digué 'l quinto:
 ¡guai que vosté 'l marco;
 prou que m'hi fieso.

PEP DE LA FONT.

¡Que'n fora de felissa la nació
 si en lloch de la ambició
 que regna á tot arreu, y la falsia
 los ulls del cor obría
 lo poble á nostra santa Relligió!

J. ABRIL VIRGILI.

La muller de Don Climent
 de badella un tros comprá
 y quan l'anava á guisá
 va sentir cert tuf pudent.
 Lo llensá sens mirament
 y digué ab ayre enfadat:
 Lo carnicer m'ha enganyat
 dantme dolenta badella...
 ¡A no ser que ho fes La Esquella
 ab que jo l'he embolicat...!

L'ANXANETA DELS NIQUETS DE VALLS.

Se discutia á la taula
 si 'l primer home del mon
 fou Cesar, Napoleón,
 Roldán ó Amadis de Gaula.
 Prengueren tots la paraula,
 los seus parers explanant,
 lo qual s'estava escoltant
 un gallego que 'ls servia
 qui digué: Jo juraria
 que 'l primé home, va se Adán.

NOY DE CA'N JAQUETILLA.

En lo mon, mil plantas hi há
 que al home prestan servey:
 las malvas, com bon remey;
 grans d'ordi, per rebaxá;
 lo café, per desvetllá;
 la lliñoña, 'l vomit treu;
 mes aquí y á tot arreu
 poden creurer sense por,
 que la que 'ns serveix millor,
 sols es la planta del peu.

RAFAEL NORRIUMAY.

QUÈNTO VELL

Hi havia un jove que s'alabava de molt espavillat.

Veusaquí que un dia, tot sopant juntament ab sos pares, la minyona porta tres ous á taula.

Lo noy, al veurer que la criada havia portat tres ous, digué á son pare.

—¿May dirían quants ous hi han aquí á la taula?

—Tres n'hi han.

—Donchs no senyor; aquí á la taula no ni han tres, como vos diheu, sino cinch.

—Home, no siguis tant burro. ¿No 'ls veus? un per tu, l'altre per ta mare y l'altre per mi, no fan sino tres.

—Donchs n'hi ha cinch, replicá 'l fill. Mireu ¿no es veritat que allá hon n'hi ha tres, n'hi ha dos?

—Si, es veritat, respongué 'l pare.

—Vos ho heu dit donchs; comteu; tres y dos ¿quants fan?

—Axó ray, cinch.

—Donchs he guanyat, digué 'l noy.

Son pare 's va convencer, y mentres lo fill reya com un babau, ell s'anava cospint los ous, fins que aquell ho repará y posantse formal, demaná la seva part.

—Home, feu son pare, segons los teus comptes, encara restan dos ous. Ja pots menjartels.

Arreplegat per,

UN NOY DE COLOR DE XAROP

A LA VORA DEL FOCH

Un magistrat de molt mal geni y decidit partidari de la pena de mort, va quedar-se dormit en l'Audiencia, mentre 's celebrava la vista d'una causa que havia molt soroll.

Un que estava al seu costat, va despertar-lo pera demanarli concell sobre la condemna que devia imposarse.

—Que donguin garrot al processat, va contestar mitj dormint.

—Pero home, si 's tracta d'un camp de blat...

—Donchs que 'l séguin.

Un metge visitava á un malalt, y trobant-lo millor, li va dir:

—Vamos, avuy ja li dexo menjar alguna coseta; pero ha de ser molt lleugera.

L'endemá, 'l metge troba al malalt que havia recaygut.

—Axó ve de haver menjat ahir,—va exclamar.

—¿Qué va menjar?

—Lo que vosté 'm va dir.

—¿Pero, qué?

—Una cosa ben lleugera.

—¿Quina cosa va ser?

—¡Una llebra!

Un subjecte 's trasladá á un pis llarch y estret, que tenia dotze finestras.

—Home, li digué un company; axó no es viurer en un pis.

—Y donchs ¿qu' es?

—Axó es viure en una flauta.

Telegramas

Manlleu, 26, 3'50 matí.—En un rebost de ca'n Llatas,—s'han trobat ja fredas, mortas,—avuy al obrir las portas —al menys quatre centas ratas.—Hi ha anat lo metge Quintana—y 'ls budells d'una ha mirat —y tots plens los ha trobat, —de rosegalls de Campana.—Al veure axó, diu que opina —lo doctor, y á fe que hi toch,—que 's llen-sin totas al foch—llegint tots LA BARRETINA.

L'ALTRE.

Igualada, 26, 7 t.—Com á foraster me trobava en aquesta ciutat lo dia que 's celebrá la solemne professó de Corpus, haventme estranyat molt que hi hagi aquí un home tan cafre que no tinga ni molla d'educació, negantse á treurens la gorra quan passava 'l Santíssim. ¡Digne dexeble de Diluvis y Campanas! Sols en aquests femers poden aplaudirli semblant proba de pochos modos, que no li seria permesa ni en un país protestant.

UN CIVILISAT.

Calonge, 26, 8 m.—També tenim aquí sucursal del femer de la Rambla del Mitj y pares tan... sabis, que crían los fills com á bestias, sens pensar,

los ruchs de mena, que 'ls qui 'ls atian á ferbe educan los seus en colegis Relligiosos.

UN ESQUILAT DE DEBÓ.

A aquells pares, los recomaném llegixin los articles del n.º 122, lo d'avuy y un altre que 'n vindrá, de nostre Setmanari, puix son fotografias del natural encaminadas á que nostra Catalunya sá piga lo que son las escolas laycas que tenen lo mal gust de copiar.

LA DIRECCIÓ.

TRENCA-CLOSCAS

Rombo

.....

1.ª ratlla: consonant.—2.ª part del cos.—3.ª te rodas.—4.ª població catalana.—5.ª pels diputats.—6.ª en lo mar.—7.ª vocal.

SALOMÓN NORSA.

Endevinalla

Jo 'm trobo dintre del arbre
 sense ser cap vegetal
 y també dins la ballena
 sens tenir res d'animal
 mes dintre LA BARRETINA
 sols jo soch lo principal.

E. B. DEL HOSPITAL

Geroglífich numéric

1 2 3 4 5 6	Planta
1 2 3 4 5	Nom d'home
1 2 3 4	Ciutat
1 2 3	Licor
3 4	Part del cos
6	Vocal
1	Consonant
4 3	Pera pescar
3 6 1	Apellido
3 2 5 4	Animal
1 4 3 2 5	Nom d'home
1 2 3 4 5 6	Planta

J. ROBERT

Geroglífich

100 100 E
 ¿Com está? ¿Y la familia?
 Noya,
 Be; — Tots bons.

R. N.

Soluciones als trenca-closcas del número prop-passat

Geroglífich numéric: Petronila.

Geroglífich: Sense carteras, no hi ha ministres.

Nové Certámen de LA BARRETINA

Secció Artística.—Fallo del Jurat.

Aquesta Secció, á fi de que no perdin la oportunitat los dibuxos presentats pera aquest Certámen, ha cregut convenient donar ab anticipació lo fallo, qu' es com segueix:

Primer premi: dibuix n.º 61, Lema: «Gralla».—Segón premi: dibuix n.º 63, Lema: «Ja la tenim armada la guerra altra vegada».—Tercer premi: dibuix n.º 64, Lema: «Lo que 's veu cada dia».—Accessit: primer dibuix n.º 59, Lema: «Catalunya».—Accessit segón: dibuix n.º 60, Lema: «Lluç».—Mencions honoríficas: dibuix n.º 32, Lema: «St. Ignasi».—Dibuix n.º 65, Lema: «Molt soroll y pocas nous.

Joan Llimona Alexandre de Riquer
 Dionís Baixeras.

CORRESPONDENCIA

Lo Concu de Segalers: convingut; y m'agrada 'l que envia.—Lo barretinayre del Ter: mirarem d'aprofitar alguna cosa.—J. Robert P.: al torn.—Un parent del Cuc: lo de vosté no va prou be.—L'altre: moltes mercés per la voluntat que vosté manifesta envers nostre setmanari. Donarem compte del Certámen. Visca molts anys.—Damiá Estudiant: lo d'aquesta setmana m'agrada. Rebrá un premi de constancia. Procuri corregir l'ortografia, y escribint catalá, no usi ch en lloch de la x catalana.—Un de cal Ampla: li haig d'advertir á vosté y demés qu' envian treballs, que 'ls posi dintre d'un sobre ab las puntas talladas, y al sobre, abans de la direcció, originals para impremta. Si ho fan axí, s'estalviarán 14 centims vostés, puix basta que hi posin un sello de centim. Y nosaltres, també 'ns estalviarem los 5 centims del carter, total: dinou centims mes á la butxaca cada vegada. Ab aquests estalvis, ne tenim nosaltres per comprá un llonguet y vostés, una coca. Y val mes que 'ns engreixem nosaltres, que 'l Govern.—B. M. Font, J. Robert P. y V. Tapies: s'aprofitará quelcom.